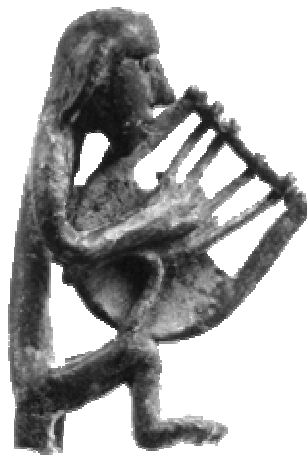

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΥΜΝΟΥ ΣΤΟΝ ΒΑΚΧΟ

Άλλοι στο Δράκανον κι άλλοι στην ανεμόδαρτη Ικαρία
λένε, άλλοι στη Νάξο, ω θείο γένος ειραφιώτη,
κι άλλοι στον Αλφειό τον βαθυστρόβιλο
ότι σε γέννησε κυοφορώντας σε η Σεμέλη για τον Δία τον φιλοκέραυνο,
κι άλλοι στις Θήβες λένε ότι εσύ γεννήθηκες
ψευδόμενοι, ενώ σένα ο πατέρας των ανθρώπων και των θεών σε γέννησε
από τη λευκοχέρα Ήρα κρύβοντας σε, απ' τους ανθρώπους μακριά.
Υπάρχει κάποια Νύση όρος ψηλό κατάφυτο από δάσος
απ' τη Φοινίκη μακριά, σχεδόν στα ρείθρα της Αιγύπτου

Κι αγάλματα πολλά θα στήσουνε γι' αυτόν μες στους ναούς.
Κι όταν στα τρία σε τεμάχισε, στις τριετηρίδες πάντοτε
θα θυσιάζουνε σε σένα οι άνθρωποι εκατόμβες τελεσφόρες.
Είπε και με τα μαύρα του τα φρύδια συγκατένευσε ο Κρονίων,
και τότε βόστρυχοι θεϊκοί κυμάτισαν απ' του άνακτα
το θάνατο κεφάλι, και τον μεγάλο Όλυμπο τον τράνταξε.
Έτσι μιλώντας πρόσταξε ο συνετός ο Ζεύς με το κεφάλι του.
Ελέησε μας ειραφιώτη γυναικομανή, κι εμείς οι αοιδοί
με σε αρχινώντας και τελειώνοντας υμνούμε, και δυνατόν δεν είναι
εσένα λησμονώντας ιερή ωδή να θυμηθούμε.
Έτσι κι εσύ λοιπόν χαίρε Διόνυσε ειραφιώτη
με τη μητέρα σου Σεμέλη που την καλούν και Θυώνη.

Αγαλματίδιο από μπρούτζο γεωμετρικής εποχής από την Κρήτη που παριστάνει τραγουδιστή επών.

ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τη χρυσοστέφανη σεβάσμιαν όμορφη Αφροδίτη
θα υμνήσω, αυτή που τα οχυρά κατέχει όλης της Κύπρου
της θαλασσόβρεχτης, όπου η νοτερή ορμή του Ζέφυρου που φύσαγε

στο κύμα την επήγαινε της πολυφλοίσβου θάλασσας
μέσα σ' ανάλαφρον αφρό, αυτήν που οι χρυσοστέφανες οι Ώρες
την υποδέχτηκαν περίχαρα κι άφθαρτα ενδύματα της ΄βαλαν,
και πάνω στο κεφάλι της το αθάνατο της έθεσαν καλόπλεχτο
ωραίο στεφάνι χρυσαφένιο και στους διάτρητους λοβούς
ενώτια από το πολύτιμο χρυσάφι κι από ορείχαλκο,
κι ολόγυρα τον απαλό λαιμό και τ' αργυρόλευκά της στήθη
με περιδέραια ολόχρυσά στολίζανε οι Ώρες
όμοια μ' εκείνα που φορούσαν οι ίδιες όποτε πηγαίνουν
στων θεών το θελκτικό χορό και στου πατέρα τους τ' ανάκτορο.
Όταν λοιπόν όλον τον στολισμό της βάλαν στο κορμί
την πήγαν στους αθάνατους κι εκείνοι βλέποντάς τη την ασπάζονταν,
με χειραψία τη δέχτηκαν κι ευχόταν ο καθένας τους
σύζυγος να του γίνει και στο σπίτι να την πάει,
γιατί θαυμάζαν τη θωριά της ανθοστέφανης Κυθέρειας.
Χαίρε ελικοβλέφαρη γλυκόλαλη δώσε σε τούτον τον αγώνα
να οδηγηθώ στη νίκη εγώ κι ομόρφηνέ μου το άσμα.
Κι εγώ θεά και μ' άλλο μου τραγούδι θα σε μνημονεύσω.

ΣΤΗΝ ΑΡΤΕΜΗ

Την Άρτεμη την αδερφή του Εκάτου ύμνησε Μούσα
την τοξότρια παρθένα, ομογάλακτη του Απόλλωνα,
αυτή που τ' άλογα του βουρλοσκεπασμένου Μέλητος ποτίζει
και γρήγορα το άρμα τ' ολόχρυσό απ' τη Σμύρνη το πηγαίνει
στην αμπελόφυτη την Κλάρο, εκεί που ο αργυρότοξος Απόλλων
κάθεται την τηλεύστοχη τοξότρια περιμένοντας.
Έτσι κι εσύ κι όλες οι θεές μαζί σου ας χαίρεσαι με το άσμα μου,
όμως εγώ εσένα πρώτα κι από σένα αρχίζω να υμνώ,
κι αφού από σένα αρχίσω θα περάσω σ' άλλον ύμνο.

Τυφλός τραγουδιστής που παίζει λύρα. Αγαλαματίδιο από μπουότζο γεωμετρικής εποχής από την Κρήτη

ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Την Κυπρογεννημένη θα υμνήσω την Κυθήρεια που στους θνητούς
δίνει μειλίχια δώρα, και το ερωτοπόθητό της πρόσωπο
πάντα χαμογελάει και λάμψη ερωτική το τριγυρίζει.
Χαίρε βασίλισσα της ομορφοχτισμένης Σαλαμίνος
και της θάλασσας Κύπρου, δος μου το περιπόθητο άσμα.
Όμως εγώ και μ' άλλο μου τραγούδι θα σε μνημονεύσω.

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Την πολιούχο Αθηνά Παλλάδα αρχίζω να εξυμνώ
την τρομερή, που με τον Άρη έργα πολεμικά σχεδιάζει
και λεηλασίες πόλεων, πολέμους κι αλαλάγματα,
και προστατεύει το στρατό κι όταν υποχωρεί κι όταν ορμάει.
Χαίρε θεά, δος μου καλοτυχία κι ευδαιμονία.`

ΣΤΗΝ ΗΡΑ

Υμνώ την Ήρα τη χρυσόθρονη που η Ρέα τεκνοποίησε,
με την υπέροχη όψη την αθάνατη βασίλισσα
του Δία του βροντερού την αδερφή και σύζυγο
την ένδοξη, που οι μακάριοι όλοι στον ψηλό τον Όλυμπο
σεβόμενοι τιμούν, όμοια με τον κεραυνοβόλο Δία.

ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

Αρχίζω την καλλίκομη σεμνή θεά τη Δήμητρα να υμνώ,
αυτή και την πανέμορφή της κόρη Περσεφόνη.
Χαίρε θεά και σώσε αυτή την πόλη, και το άσμα μου κατεύθυνε.

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Εξύμνησε μου την μητέρα των θεών και των ανθρώπων όλων
ω Μούσα λυγερόκορμη του Δία του μεγάλου θυγατέρα,
που των κροτάλων και τυμπάνων η ιαχή κι ο ήχος των αυλών
την τέρπει, και το ούρλιασμα των λύκων και των αγριόφθαλμων λεόντων,
και τα όρη τα ηχερά και τα κατάφυτα φαράγγια.
Έτσι και συ να χαίρεσαι κι όλες μαζί οι θεές με το άσμα μου.

ΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΗ ΤΟΝ ΛΕΟΝΤΟΚΑΡΔΟ

Τον Ηρακλή τον γιο του Δία θα υμνήσω, τον πιο ισχυρό
απ' τους θνητούς στη Θήβα την απλόχωρη που γέννησε
η Αλκμήνη με τον μαυροσύννεφο σαν έσμιξε Κρονίωνα,
αυτός που κάποτε στην αχανή τη θάλασσα και τη στεριά
αφού περιπλανήθηκε με προσταγή του βασιλιά Ευρυσθέα
ανδραγαθίες πολλές κατόρθωσε και υπέφερε πολλά,
τώρα όμως πια σε καλό τόπο του χιονοσκέπαστου Όλυμπου
διαμένει απολαμβάνοντας, και την καλλίσφρη την Ήβη έχει
Χαίρε του Δία γιε ω βασιλιά και χάριζε ευτυχία κι αρετή.

ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

Τη Δήμητρα τη σεβαστή καλλίκομη θεάν αρχίζω να εξυμνώ,
αυτήν και τη λυγεροπόδαρη τη θυγατέρα της που ο Αϊδωνεύς
την άρπαξε, και του την έδωσε ο βαρύγδουπος παντόπτης Ζεός,
όταν μακριά απ' την χρυσοδρέπανη λαμπρόκαρπη τη Δήμητρα
έπαιζε με του Ωκεανού τις κόρες τις ορθόστητες,
δρέποντας ρόδα, κρόκους κι άνθη κι όμορφους μενεξέδες
στον τρυφερό λειμών, σπαθόχορτα και υάκινθο
και νάρκισσο που ως δόλωμα τον βλάστησε για το κορίτσι
το ροδαλόμορφο η Γη με βούληση του Δία χάρη του πολυδέκτη,
θαυμάσιο άνθος που έθαλλε και θάμπωσε όσους τόβλεπαν
απ' τους αθάνατους θεούς κι απ' τους θνητούς ανθρώπους,
κι απ' ρίζα του εκατό ξεφύτρωσαν βλαστάρια,
και σκόρπαιε οσμή γλυκύτατη κι όλος ψηλά ο διάπλωτος εγέλασε ουρανός
και σύμπασα η γη και το αλμυρό κύμα της θάλασσας.
Κι έκθαμβη αυτή τα δυο της χέρια τ' άπλωσε
το πάγκαλο άθυρμα να πιάσει, κι άνοιξε η γη τότε η πλατύδρομη
στο Νύσιον όρμησε το πεδίο ο πολυδέγμων άρχοντας
ο ένδοξος γιός του Κρόνου με τ' αθάνατα άλογα.
Κι αφού την άρπαξε άθελά της πάνω σε ολόχρυσο όχημα
την πήγαινε κλαμμένη, εκείνη τότε κραύγασε με δυνατή φωνή
καλώντας τον πατέρα της, τον άριστο και ύπατο του Κρόνου γιό.
Κανείς απ' τους αθάνατους ούτε κανείς από τους θνητούς ανθρώπους
δεν άκουσε την φωνή, μήτε οι καλλίκαρπες ελιές,
μόνο του Πέρση η θυγατέρα που τρυφερά αισθανόταν
η Εκάτη η λαμπροκρήδεμνη άκουσε από το άντρο,
μαζί κι ο άναξ Ήλιος, ο λαμπρός γιός του Υπερίωνα,
την κόρη που καλούσε τον πατέρα της Κρονίδη, εκείνος όμως
μακριά και χώρια απ' τους θεούς στον πολυσύχναστο καθότανε ναό
δεχόμενος απ' τους θνητούς ανθρώπους πλούσια αφιερώματα.
Κι αυτήν ακούσια οδήγαγε με προτροπή του Δία
ο πολυδέγμων άρχων των νεκρών πατράδερφος της
ο ένδοξος γιός του Κρόνου με τ' αθάνατα άλογα.
Όσο λοιπόν τη γη και τον ορμητικό ιχθυοτρόφο πόντο
και τις αχτίδες του ήλιου, ήλπιζε ακόμη τη μητέρα της την ένδοξη

να ιδεί και των αθανάτων θεών το γένος,
τόσο μέσα στη θλίψη της τον νου της τον ξαπλάνευε η ελπίδα,
κορφές βουνών αντήχησαν και τα βαθιά του πόντου
απ' την αθάνατη φωνή, και τη φωνή την άκουσε η σεβαστή μητέρα.
Άλγος πικρό κυρίεψε την καρδιά της, κι απ' τα θεία μαλλιά
ξεσκίσε με τα χέρια της το κρήδεμνο,
και μαύρο κάλυμμα έρριξε στους ώμους,
κι ωσάν γεράκι όρμησε σε γη και θάλασσα
γυρεύοντας τη, όμως κανείς να της αποκαλύψει την αλήθεια
δεν ήθελε, ούτε απ' τους θεούς ούτε από τους θνητούς ανθρώπους,
κι ούτε απ' τους οiwονούς ήλθε κανείς αληθινός αγγελιοφόρος.
Ύστερα η σεβαστή Δηώ περιπλανιότανε στη γη εννέα ημέρες
στα χέρια της κρατώντας δάδες αναμμένες,
ούτε ποτέ αμβροσία και ούτε ποτέ νέκταρ ηδύποτο
δεν γεύτηκε θλιμμένη, ουτ' έβαζε το σώμα στα λουτρά.
Αλλά σαν έφτασε την δέκατην ημέρα η φωτοφόρα Ηώς,
η Εκάτη την συνάντησε κρατώντας φως στα χέρια,
κι άγγελμα φέρνοντάς της μίλησε και είπε,
Σεβαστή Δήμητρα λαμπρόδωρη, συ η ωριμάστρια των καρπών,
ποιός απ' τους ουρανίους θεούς κι απ' τους θνητούς ανθρώπους
την Περσεφόνη άρπαξε και ράισε την καρδιά σου;
γιατί τη φωνή άκουσα, όμως δεν είδα με τα μάτια μου
ποιός ήτανε, σου λέω με συντομία την πάσα αλήθεια.
Έτσι λοιπόν είπε η Εκάτη, όμως σ' αυτήν δεν αποκρίθηκε
της καλλίκομης Ρέας η θυγατέρα, αλλά γοργά μαζί της
έτρεξε μες στα χέρια της κρατώντας δάδες αναμμένες,
Και φτάσανε στον Ήλιο τον φρουρό θεών και ανθρώπων,
μπροστά στους ίππους στάθηκαν και η πάνσεπτη θεά τον ρώτησε,
Ήλιε, σεβάσου εμένα τη θεά, αν κάποτε εγώ
με λόγο ή μ' έργο επράϋνα την καρδιά και την ψυχή σου.
Την κόρη αυτή τη γέννησα γλυκό φυντάνι με θωριά καμαρωτή
Άκουσα τον παντέρημο αιθέρα τη γοερή κραυγή της,
σαν να την εξανάγκαζαν, αλλ' όμως με τα μάτια μου δεν είδα.
Όμως εσύ τον πόντο, κι όλη τη στεριά και τον αιθέρα
από ψηλά με τις αχτίδες που εποπτεύεις,
πες μου στ' αλήθεια αν έχεις δει κάπου το προσφιές μου τέκνο
που κάποιος μακριά μου αθέλητα της άρπαξε και πάει
κάποιος απ' τους θεούς ή απ' τους θνητούς ανθρώπους.
Έτσι, είπε, και σ' αυτήν ο γιός του Υπερίωνος αποκρίθη,
Της καλλίκομης Ρέας θυγατέρα ω Δήμητρα άνασσα
Θα μάθεις, γιατί σέβομαι πολύ και συμπονώ
Την βαριολυπημένη εσέ για το καλλίσφυρο παιδί σου, άλλος κανείς
απ' τους αθάνατους δεν είναι ο αίτιος πάρεξ ο νεφεληγερέτης Ζευς,
που την παρέδωσε στον αδερφό του Άδη θαλερή του ομόκλινη
να του είναι, αυτός μες στ' ομιχλώδες σκότος
αφού την άρπαξε την πήγαινε με τ' άλογα ενώ εκείνη δυνατά ξεφώνιζε.
Αλλά θεά πάψε τον μέγα θρήνο, ούτε σου πρέπει
Ανώφελα έτσι να εξοργίζεσαι, μήτε για σένα ανάξιος
είναι ο γαμπρός μες στους αθάνατους ο άρχων των νεκρών ο Αϊδωνεύς
ο αδερφός και ομόσπορός σου, του έλαχε η τιμή
πρώτη φορά όταν έγινε η μοιρασιά στα τρία,
σε κείνους που μαζί τους κατοικεί του έλαχε να ναι ο άρχοντας τους.
Σαν μίλησε έτσι τ' άλογα του κάλεσε κι αυτά στην προσταγή του
γοργόσυραν πλατύφτερα το ευκίνητο άρμα ως όρνεα,
τότε δεινότερο και πιο άγριο άλγος στην καρδιά της φώλιασε.
Έπειτα χολωμένη με το μαυρονέφελο του Κρόνου τέκνο
αφήνοντας τη σύναξη των θεών και τον πανύψηλο Όλυμπο

στις πόλεις και στους εύφορους αγρούς έφτασε των ανθρώπων
παίρνοντας για πολύ καιρό αλλιώτικη όψη, απ' τους άνδρες
κι απ' τις βαθύζωστες γυναίκες που την κοίταζαν κανείς τους δεν τη γνώρισε
μέχρι στο ανάκτορο να φτάσει του ανδρείου Κελεού
που τότε της ευώδους Ελευσίνας ήταν ο άρχοντας.
Και με θλιμμένη την ψυχή της κάθισε στο δρόμο
κοντά στο φρέαρ το Παρθένιον, όπου οι πολίτες έπαιρναν νερό
στη σκιά, που είχε φυτρώσει επάνωθε θάμνος ελιάς,
ολοίδια με πολύχρονη γριά, που πια από τοκετό
κι από της φιλοστέφανης της Αφροδίτης δώρα έχει αποκλεισθή,
παρόμοιες είναι και οι τροφοί για τα παιδιά των δίκαιων βασιλιάδων
και οι οικονόμες στα πολύβουα τ' ανάκτορα.
Τότε την είδανε του Ελευσινίου Κελεού οι θυγατέρες
καθώς ερχόνταν για να φέρουνε το ευάντλητο νερό
με χάλκινες υδρίες στα πατρικά τους δώματα,
και οι τέσσερις ωσάν θεές στις νιότης τους το άνθος,
η Καλλιδίκη, η Κλεισιδίκη και η Δημή η ελκυστική
και η Καλλιθόη, η πιο μεγάλη απ' όλες που ήταν,
μα δεν την γνώρισαν, δύσκολο στους θνητούς να δούνε τους θεούς.
Κι αφού πλησίασαν της είπαν λόγια φτερωτά,
ποιά κι από που είσαι γριά, συ απ' τους μακρόζωους ανθρώπους;
Γιατί μακριά απ' την πόλη έμεινες και ούτε τις κατοικίες
πλησιάζεις; σε μέγαρα σκιερά εκεί γυναίκες βρίσκονται
της ίδιας ηλικίας με σε κι ακόμα νεώτερες σου,
που θα σου δείξουν την αγάπη τους με λόγια όσο και μ' έργα.
Έτσι είπανε, και η πάνσεπτη θεά μ' αυτά τα λόγια απάντησε,
παιδιά μου, όποιες κι αν είστε σεις από τις τρυφερόλιγνες γυναίκες
χαίρετε, εγώ θα σας τ' αφηγηθώ, καθόλου δεν είν' άπρεπο
απάντηση να δώσω αληθινή σε σας που με ρωτάτε.
Δως είναι τ' όνομά μου, η σεβαστή μου τόδωσε μητέρα,
μόλις τώρα, περνώντας την πλατιά θάλασσα από την Κρήτη
ήλθα, χωρίς να θέλω, γιατί με βία κι εξαναγκασμό
μ' άρπαξαν άνδρες πειρατές. Κι έπειτα αυτοί
στο Θορικό με γοργό πλοίο προσάραξαν, όπου γυναίκες της στεριάς
όλες μαζί ανεβήκανε και τότε εκείνοι
δείπνο ετοιμάσανε κοντά στου πλοίου τα παλαμάρια,
όμως εγώ δεν είχα καμιά όρεξη για γλυκό δείπνο,
και κρυφά ορμώντας μέσα από τη σκοτεινόμαυρη στεριά
ξέφυγα απ' τους θρασείς αυθέντες, γιατί θέλαν
αφού με δώσουν, όχι βέβαια χωρίς λύτρα, να κερδίσουν.
Έτσι έφτασα εδώ περιπλανώμενη, δίχως να ξέρω
ποιός είναι αυτός ο τόπος και ποιοί τον κατοικούν.
Αλλά σε σας, όλοι που τα Ολύμπια εκείνα δώματα κατέχουν,
νόμιμους άνδρες είθε να σας δώσουνε και τέκνα να γεννήσετε
όπως τα θέλουν οι γονείς, εμένα πάλι κόρες λυπηθείτε με
να φτάσω ευπρόσδεκτη, ω παιδιά μου, σε μια κατοικία
ανδρός και γυναικός, για να εργασθώ σ' αυτούς
πρόθυμη να προσφέρω έργα υπερήλικης γυναίκας,
και νεογέννητο παιδί κρατώντας το στην αγκαλιά
καλά θ' ανάθρεφα και δώματα θα επιτηρούσα
και θα 'στρωνα στο βάθος των καλόχτιστων θαλάμων το κρεβάτι
του νοικοκύρη, και θα επόπτευα τις γυναικείες δουλειές.
Έτσι είπεν η θεά, κι ευθύς της αποκρίθηκε το ανύπαντρο κορίτσι
η Καλλιδίκη, η πιο όμορφη απ' τις θυγατέρες του Κελεού,
Κυρούλα, ο,τι οι θεοί μας δίνουνε και λυπημένοι ακόμα
οι άνθρωποι εμείς τα υπομένουμε, γιατί είναι παντοδύναμοι.
Αυτά ξεκάθαρα θα πω σε σένα, και θα ονοματίσω

τους άνδρες που πολύ τιμούνται εδώ
και του λαού είναι προύχοντες, και τα οχυρά της πόλης
έχουν σωθεί με τις βουλές και με τις δίκαιες κρίσεις τους.
Τ' όνομα του Τριπτόλεμου του συνετού και του Διόκλου
και του Πολύξεινου και του αξιέπαινου Ευμόλπου
και του Δολίχου και του θαρραλέου πατέρα μας
όλων αυτών οι σύζυγοι φροντίζουνε τα σπίτια,
ούτε κανένας απ' αυτούς που θα σε πρωτοδεί
θα σε περιφρονήσει κι απ' το σπίτι θα σε διώξει,
αλλά θα σε καλοδεχτούν, γιατί είσαι όμοια με θεά.
Αν όμως θες, περίμενε να πάμε στου πατέρα
τ' ανάκτορα και στη βαθύζωνη μητέρα μας Μετάνειρα
λεπτομερώς τα πάντα να της πούμε, κι αν τούτη σε καλέσει
νάρθεις στο σπίτι το δικό μας, σε άλλων μην ψάξεις σπίτια.
Μες στο καλόχτιστο τ' ανάκτορο ακριβός γιός
στερνόπαιδο ανατρέφεται, πολύ ακριβό κι αγαπημένο.
Αν βέβαια το ανάθρεψες εσύ και στην ακμή της ήβης έφτανε
Όποια κι αν σ' έβλεπεν από τις τρυφερές γυναίκες, εύκολα
θα ζήλευε, τόση αμοιβή θα σου δινόταν.
Έτσι είπανε, κι αυτή με το κεφάλι συγκατάνευσε και κείνες τα σπιλινά
γεμίζοντας νερό αγγεία τα σήκωναν καμαρωτές.
Γρήγορα φτάσαν στου πατέρα τους τ' ανάκτορο κι αμέσως στη μητέρα
Είπαν ό,τι είδαν κι άκουσαν. Εκείνη τότε στη στιγμή
τις προέτρεψε να την καλέσουν με απεριόριστο μισθό.
Κι αυτές, όπως λαφίνες ή δαμάλες σε έαρος εποχή
πηδάνε στο λιβάδι αφού κορέσαν την καρδιά τους με τροφή,
ανασηκώνοντας των θελκτικών εσθήτων τις πτυχές
τρέξαν στον αμαξόδρομο ενώ γύρω στους ώμους
κυμάτιζαν, όμοια κροκόχρωο άνθος, τα μαλλιά τους.
Και τη θεά την ένδοξη συνάντησαν στο δρόμο εκεί ακριβώς
που την αφήσαν, κι έπειτα στ' ανάκτορα τα πατρικά
πορεύτηκαν, κι εκείνη πίσωθε με λυπημένη την ψυχή της
περπάτασκε σκεπασμένη απ' την κορφή ως τα νύχια, και κατάμαυρο
πέπλο γύρω απ' τα πόδια της θεάς τα λυγερά κυμάτιζε.
Κι ευθύς φτάσαν στ' ανάκτορα του θεϊκού Κελεού,
περάσανε στην αίθουσα, όπου η σεπτή μητέρα τους
κοντά στο στύλο κάθονταν της καλοκαωμένης στέγης
έχοντας στην αγκάλη της το νέο βλαστάρι, το παιδί της, τότε αυτές
σιμά της τρέξαν, κι η θεά πάτησε στο κατώφλι, και στη σκεπή
έφτανε το κεφάλι της και φως θεϊκό πλημμύρισε τη θύρα.
Ντροπή σέβας και δέος πελιδνό κυρίεψε τη μητέρα,
δίφρο της πρόσφερε και την προτρέπει να καθίσει.
Όμως η ωριμάστρια των καρπών η Δήμητρα η λαμπρόδωρη
δεν ήθελε στο σπιλινό δίφρο να καθίσει,
αλλ' έμενε άφωνη ρίχνοντας χαμηλά τα ωραία της μάτια,
έως ότου η έμπιστη Ιάμβη της προσέφερε
στέρεο σκαμνί και πάνω του έστρωσε αργυρόστιλπνη προβιά.
Εκεί σαν κάθησε κράτησε μπρος της με τα χέρια την καλύπτρα,
για πολλήν ώρα αμίλητη και λυπημένη κάθονταν στο δίφρο,
ούτε καλοχαιρέτησε κανέναν καν με λόγο ή κάποια κίνηση,
μα αγέλαστη ολονήσικη από τροφή κι από νερό
καθόταν λειώνοντας απ' τον καημό της θυγατέρας της βαθύζωνης,
μέχρι που με τ' αστεία της η έμπιστη Ιάμβη
και τα πολλά της σκώμματα κατάφερε την πάναγνη κυρά
σε γέλια να ξεσπάσει και ν' αποκτήσει ευχάριστη διάθεση,
αλλά κι αργότερα πάλι με τέτοια την ευχαριστούσε.
Τότε η Μετάνειρα της δίνει κύπελλο, γλυκό κρασί

γεμίζοντάς το, όμως αυτή τ' αρνήθηκε, γιατί της είπε θεμιτό δεν είναι
να πίνει κόκκινο κρασί, και ζήτησε κριθάλευρο και ύδωρ
αφού αναμείξουν με καλοτριμμένο δυόσμο να της δώσουνε να πιεί.
Κι εκείνη όταν ετοίμασε τον κυκεώνα, στη θεά τον πρόσφερε ως επρόσταξε,
κι αφού κατά τα θέσμια τον δέχτηκε η πολυσέβαστη Δηώ
τότε μ' αυτούς τους λόγους άρχισε η καλλίζωστη Μετάνειρα,
Χαίρε γυναίκα, εσύ που ελπίζω νασαι από καλούς γονιούς
κι όχι κακούς, γιατί στα μάτια σου διακρίνεται η σεμνότητα
και η χάρη, όπως στων δίκαιων βασιλιάδων.
Αλλ' οι θεοί ό,τι δίνουνε και λυπημένοι εμείς ακόμα
οι άνθρωποι τα υπομένουμε, γιατί ζυγός σκλαβιάς μας σφίγγει τον αυχένα.
Τώρα που έφτασες εδώ, θα ανατεθούν σ' εσέ, όσα σε μένα ανήκουν.
Ανάθρεψέ μου τούτο το παιδί, το στερνοπαίδι και το ανέλπιστο
που μούδωσαν οι αθάνατοι και είναι χιλιάκριβο για μένα.
Αν το μεγάλωνες εσύ και στην ακμή της ήβης έφτανε
Όποια κι αν σ' έβλεπε από τις τρυφερές γυναίκες εύκολα
θα ζήλευε, τόση αμοιβή θα σου δινόταν.
Τότε σ' αυτή πάλι αποκρίθηκεν η Δήμητρα η ευστέφανη,
και συ κυρά ναχεις χαρά μεγάλη κι οι θεοί ας σου δίνουν αγαθά.
Πρόθυμα το παιδί σου θ' αναλάβω, ως με προτρέπεις,
θα το αναθρέψω ελπίζω δίχως τις πονηρίες τροφού
κι ούτε μαγγάνιες και βοτάνια θα το βλάψουν,
γιατί γνωρίζω αντίδοτο πιο δραστικό για το κακό,
γνωρίζω την κατάλληλη προφύλαξη από γητεία ολέθρια.
Έτσι αφού μίλησε, στο ευωδιαστό της στήθος το παιδί
κράτησε με τα θάνατά της χέρια, και η ψυχή χάρηκε της μητέρας.
Έτσι του γενναιόφρονα Κελεού τον λαμπρό γιο
τον Δημοφώντα, που η καλλίζωστη Μετάνειρα τον γέννησε,
εκείνη τον ανάθρεψε στ' ανάκτορα, κι αυτός μεγάλωνε όμοιος με θεό.
δεν έτρωγε τροφή, ούτε μητέρας γάλα θήλαζε
η Δήμητρα τον έχριε μ' αμβροσία σαν ναχε γεννηθή από θεό
γλυκά φυσώντας τον καθώς τον κράταγε στην αγκαλιά,
τις νύχτες όμως σαν δαυλό τον έκρυβε μες στη φωτιά
κρυφά από τους γονιούς του, ήσαν γι' αυτούς μεγάλο θαύμα
το πόσο αναπτυσσότανε κι έμοιαζε τέλεια στους θεούς.
Και θα τον έκαμνε κι αγέραςτο κι αθάνατο
αν η καλλίζωστη Μετάνειρα στην αφροσύνη της
τη νύχτα απ' τον ευώδη θάλαμό της καιροφυλακτώντας
δεν ταβλεπε, έσκουξε κι έπληξε τότε τους μηρούς
φοβούμενη για το παιδί τυφλώθη από σφοδρό θυμό.
Κι ύστερα ολοφυρμένη λόγια φτερωτά ξεστόμισε,
τέκνο μου Δημοφών εσένα η ξένη αυτή μες σε τρανή φωτιά σε κρύβει,
κι εμένα μες σε γόο με ρίχνει και σ' ολέθριες λύπες.
Έτσι είπε κλαίγοντας, και η πάνσεπτη θεά την άκουσε.
Τότε μ' αυτήν η καλλιστέφανη Δήμητρα χολωμένη
το ανέλπιστο, που γέννησε στ' ανάκτορα παιδί της,
με χέρια αθάνατα το απόθεσε στο δάπεδο
τραβώντας το απ' τη φωτιά σφοδρά οργισμένη,
και είπε συγχρόνως στην καλλίζωστη Μετάνειρα,
άνθρωποι ανόητοι και άφρονες, ούτε του επερχόμενου καλού
ούτε και του κακού την μοίρα είστε ικανοί να προνοήσετε,
γι' αυτό και συ πολύ ζημιώθηκες από την αφροσύνη σου.
Και μάρτυς μου ο όρκος των θεών στ' αμείλικτο ύδωρ της Στυγός
θάκανα αθάνατο κι αγέραςτο για πάντα
το προσφιές παιδί σου κι άφθαρτη θα τούδινα τιμή,
τώρα δεν θα αποφύγει συμφορές και θάνατο.
Αλλ' όμως άφθαρτη τιμή του θαναι πάντα, που στα γόνατα

κάθησε τα δικά μου κι εκοιμήθη στην αγκάλη μου.
Στην εποχή του ενώ θάρχονται και θα φεύγουνε τα χρόνια
των Ελευσινίων τα παιδιά φοβερές μάχες και πολέμους
θα ξεσηκώνουν μεταξύ τους πάντοτε.
Η πολυτίμητη είμαι η Δήμητρα, η πιο μεγάλη
σε αθάνατους και σε θνητούς ωφέλεια κι ευχαρίστηση,
Εμπρός λοιπόν ναό μεγάλο και βωμό κάτω απ' αυτόν
για μένα ας χτίσει ο λαός κάτω απ' την πόλη και το απότομα το τείχος
απάνω απ' την Καλλίχορη πηγή στο λόφο που δεσπόζει,
και τότε η ίδια εγώ τελετουργίες θα υποδειθώ ώστε έπειτα
εσείς με αγνότητα θυσιάζοντας θα εξευμενίσετε το νου μου.
Έτσι αφού μίλησε η θεά το ανάστημα και τη μορφή της άλλαξε
τα γηρατειά αποδιώχνοντας, κι ολόγουρά της ομορφιά κυμάτιζε,
θεσπέσια οσμή απ' τα πέπλα της τα ευωδιαστά
σκορπίζονταν, και της θεάς το αθάνατο κορμί ως πέρα
εφεγγοβόλαε και σκεπάζανε τους ώμους τα ξανθά μαλλιά,
και λάμψη σαν από αστραπή γέμισε το καλοχτισμένο δώμα.
Βγήκε απ' τα ανάκτορα και τότε της Μετάνειρας μεμιάς τα γόνατα
Λυθήκανε, κι ώρα πολλή παρέμεινε άλαλη, και το παιδί ούτε καν
Σκέφτηκε το χιλιάκριβο να το σηκώσει από το δάπεδο.
Τότε οι αδερφές του τη σπαραχτική φωνή του άκουσαν
και πήδηξαν απ' τις καλοστρωμένες κλίνες, έπειτα η μία
παίρνοντας το παιδί στα χέρια τόκρυψε στον κόρφο της,
η άλλη άναψε φωτιά κι η Τρίτη έσπευσε με πόδια ελαφροπάτητα
να βγάλει τη μητέρα απ' τον ευώδη θάλαμο.
Κι αφού μαζεύτηκαν τριγύρω απ' το παιδί που σπαρταρούσε, τόλουζαν
γεμάτες τρυφερότητα, μα του παιδιού η ψυχή δεν ηρεμούσε
γιατί το βάσταγαν αδέξιες τροφοί και παραμάνες.
Κι αυτές όλη τη νύχτα εξευμενίζανε την ένδοξη θεά
τρέμοντας από φόβο, κι όταν φάνηκε η αυγή
είπαν στον κρατεό Κελεό την όλη αλήθεια,
για όσα παράγγειλεν η Δήμητρα η καλλιστέφανη θεά.
Κι εκείνος σε συνάθροιση αφού κάλεσε όλο τον γύρω λαό
πρόσταξε πλούσιο ναό για την ωραιόμαλλη τη Δήμητρα
να χτίσουν, και βωμό πάνω στο λόφο που δεσπόζει.
Κι όλοι τους πείσθηκαν ευθύς και υπάκουσαν στα λόγια του,
κι έκαναν ό,τι πρόσταξε, κι ο ναός υψώνονταν με τη θεϊκή βουλή.
Μόλις αυτοί τελειώσανε κι απόδιωξαν τον κάματο
Καθένας κίναε για το σπίτι του, μα η ξανθομάλλα Δήμητρα
έμεινε καθισμένη εκεί απ' όλους τους αθάνατους μακριά
να λειώνει απ' τον καημό της θυγατέρας της βαθύζωσης.
Τότε άγονη και ολέθρια χρονιά στην πολυθρέφτρα γη
για τους ανθρώπους έκαμε, κι ούτε το έδαφος
φύτρωνε σπόρο, γιατί η Δήμητρα η ευστέφανη τον έκρυβε.
Πολλά καμπύλα αλέτρια μάταια τα βόδια τράβαγαν στη γη,
πολύ λευκό κριθάρι έπεσε άχρηστο στο χώμα.
Και θα εξαφάνιζε ασφαλώς το γένος όλο των φθαρτών ανθρώπων
με φοβερό λιμό, και το λαμπρό προνόμιο δώρων και θυσιών
θα το στερούσεν απ' αυτούς που κατοικούν τα Ολύμπια ανάκτορα,
εάν ο Ζευς δεν το εννοούσε και δεν το συλλογιόταν.
Και πρώτα τη χρυσόφτερη την Ίριδα πρόσταξε να φωνάξει
την ωραιόμαλλα Δήμητρα με τη θωριά την πολυπόθητη.
Έτσι είπε, τότε αυτή στον μαυρονέφελο του Κρόνου γιο τον Δία
πειθάρχησε και με τα πόδια της γοργά το διάστημα διέτρεξε.
Κι ήλθε στην πόλη της ευωδούς Ελευσίνας,
και βρήκε τη μαυρόπεπλη Δήμητρα στο ναό,
και προσφωνώντας τη της είπε λόγια φτερωτά

Δήμητρα σε καλεί ο πατέρας Ζευσ τ' άφθαρτα που γνωρίζει
να ρθεις κοντά στο γένος των αθανάτων θεών.
Έλα, μη κι ανεκτέλεστη απομείνει η προσταγή που μου δωσεν ο Ζευσ.
Έτσι ικετεύοντας emίλησε, μα εκείνης δεν της λύγισε η καρδιά.
Έπειτα τους ευδαίμονες θεούς τους πάντοτε παρόντες ο πατέρας
όλους τους έστειλε, κι αυτοί ένας-ένας που πήγαιναν
την προσκαλούσαν και της πρόσφεραν πλούσια δώρα,
κι όσες τιμές αν θα θελε θα χε μες στους αθανάτους,
αλλά κανείς να της γυρίσει το μυαλό δεν μπόραγε κι ούτε τη γνώμη
γιατί ήταν χολωμένη και με πείσμα αρνιόταν τις προτάσεις,
και είπε πως πια στον εύοσμο Όλυμπο ποτέ της
δεν θα ανέβει, κι ούτε ποτέ καρπό θα δώσει η γης,
προτού αντικρύσει την ωραιόφθαλμή της κόρη.
Όμως αυτό σαν άκουσε ο βροντερός ο παντεπόπτης Ζευσ
στο Έρεβος τον χρυσόραβδο Αργειφόντην έπεμπε,
να ξεπλανέψει με γλυκά λόγια τον Άδη
και την αγνή την Περσεφώνη απ' το κατάμαυρο σκοτάδι
στο φως να ξαναφέρει στους θεούς κοντά, για να 'παυε η μητέρα,
όταν την έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια, την οργή.
Κι ο Ερμής πειθάρχησε κι ευθύς στης γης τα τρίςβαθα
βιαστικά κατέβηκε αφήνοντας την κατοικία του Ολύμπου.
Τότε συνάντησε τον άρχοντα μέσα στ' ανάκτορά του
στην κλίνη του να κάθεται κοντά στην ντροπαλή του σύζυγο
που δυσαρεστημένη ήταν πολύ απ' τον καημό για την μητέρα της,
εκείνη όμως μακριά για των μακάριων θεών τις πράξεις μηχανεύονταν κακά.
Κι αφού κοντοπλησίασε ο κρατερός Αργείφοντης είπε,
ω Άδη μαυρομάλλη στους νεκρούς εσύ που βασιλεύεις,
ο πατήρ Ζευσ επρόσταξε απ' το Έρεβος
τη λαμπρή Περσεφώνη ν' ανεβάσεις στους αθάνατους,
για να 'παυε η μητέρα σαν την έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια
τον φοβερό θυμό και την οργή για τους αθάνατους, γιατί μέγα κακό
σχεδιάζει ν' αφανίσει την αδύναμη φυλή των χοϊκών ανθρώπων
κρύβοντας μες στη γη το σπόρο κι αφαιρώντας έτσι τις τιμές
για τους αθανάτους. Έχει άγρια οργή, ούτε με τους θεούς
αναμειγνύεται, αλλά μακριά στο βάθος του εύοσμου ναού
κάθεται την πετρώδη πόλη εξουσιάζοντας της Ελευσίνας.
Έτσι είπε, κι ο άρχοντας των υπογήινων Αιδωνεύς μεδίδιασε
σαλεύοντας τα φρύδια, και στου Δία την εντολή πειθάρχησε.
Κι αμέσως πρότρεψε τη γνωστική την Περσεφώνη,
πήγαινε Περσεφώνη στην μαυρόπεπλη μητέρα σου
έχοντας μες στα στήθια σου ήπια οργή και διάθεση
κι ούτε περίσσια να σαι δύσθυμη περισσότερο απ' τους άλλους.
Εγώ μες στους αθανάτους δεν θα σου είμαι σύζυγος ανάξιος,
αδερφός γνήσιος του πατρός σου Δία, εδώ σαν μένεις
στα πάντα σε όσα ζούνε και κινούνται θα δεσπόζεις,
και τιμές θα χεις μέγιστες μες στους αθάνατους,
για πάντα απ' όσους σ' αδικήσανε θα τιμωρούνται εκείνοι
που δεν θα εξευμενίσουν την οργή σου με θυσίες
τελώντας τες με αγνότητα και δώρα πρόποντα προσφέροντας.
Αυτά είπε, τότε η Περσεφώνη η συνετή αναγάλιασε
κι ορμητικά πήδηξε από χαρά, όμως αυτός
της έδωκε κρυφά να γάει γλυκό σπυρί ροδιού
τραβώντας την παράμερα, για να μη μείνει αυτή για πάντα
κοντά στη σεβαστή Δήμητρα τη μαυρόπεπλη.
Κι έξευξε τότε μπρος στο ολόχρυσο άρμα
τ' αθάνατα άλογα ο άρχων των νεκρών ο Αιδωνεύς.
Και στο άρμα ανέβηκαν εκείνη και δίπλα ο κρατερός Αργείφοντης

παίρνοντας το μαστίγιο και τα ηνία στα χέρια του
όρμησε μες από τα ανάκτορα, και τ' άλογα με προθυμία πετάξαν.
Και διάνυσαν γοργά τους μακριούς δρόμους, κι ούτε η θάλασσα
και το νερό των ποταμών, ούτε τα χλοερά φαράγγια
ούτε οι βουνοκορφές ανέκοψαν των αθανάτων ίππων την ορμή,
αλλ' από πάνω τους πετώντας σχίζαν τον πυκνό αγέρα.
Κι ο Ερμής στάθηκε εκεί που η Δήμητρα η ευστέφανη περίμενε
μπροστά στον εύοσμο ναό, και κείνη βλέποντας τους
όρμησε σα μαινάδα απ' το βουνό μες σε βαθύσκιο δάσος.
Και η Περσεφώνη απ' τ' άλλο μέρος, όταν είδε
τα όμορφα μάτια της μητέρας της, άλογα και άρμα παρατώντας
έτρεξε, και στο λαιμό της έπεσε αγκαλιάζοντας την,
κι εκείνη ενώ στα χέρια ακόμα κράταγε το προσφιές παιδί της
αιφνίδια ο νους της καταπαύοντας ξαφνικά ρώτησε,
Τέκνο μου μη και γεύτηκες όσο εκεί κάτω ήσουν
κάποια τροφή; Μίλα, μη μου το κρύβεις, για να ξέρουμε κι οι δυο,
γιατί αν δεν γεύτηκες κι ανέβηκες από τον μισητό Άδη
κοντά μου και στον μαυρονέφελο πατέρα τον Κρονίωνα
θα μείνεις τιμημένη μέσα σ' όλους τους αθανάτους.
Αλλιώς, ξαναγυρίζοντας στα τρίςβαθα της γης
θα κατοικείς εκεί τη μια εποχή από τις τρεις του χρόνου,
ενώ τις άλλες δυο κοντά μου και στους άλλους αθανάτους.
Κι όποτε η γης απ' άνθη ευωδιαστά ανοιξιάτικα
κάθε λογής θ' ανθοβολάει, τότε απ' το ολόμαυρο σκοτάδι
πάλι για τους θεούς και τους ανθρώπους θ' ανεβαίνεις μέγα θαύμα.
Και με τι δόλο σ' εξαπάτησε ο κρατερός ο Πολυδέγμων;
και σ' αυτήν πάλι απάντησε η Περσεφώνη η πάγκαλη,
λοιπόν μητέρα θα σου πω την όλη αλήθεια,
όταν σ' εμένα ήρθε ο Ερμής ταχύς σωτήριος αγγελιοφόρος
απ' τον πατέρα μου Κρονίδα και τους λοιπούς επουράνιους
να με τραβήξει απ' το Έρεβος, και σαν με δεις με τα ίδια σου τα μάτια
να πάψεις το θυμό και την φριχτή σου οργή για τους αθάνατους,
τότες εγώ πήδηξα από χαρά, κι έπειτα αυτός κρυφά
στο χέρι μου βαλε σπυρί ροδιού, μελίγευστη τροφή,
και μ' εξανάγκασε να το γευθώ με βία κι άθελά μου.
Το πως με του πατέρα μου Κρονίδα τη σοφή βουλλα αρπάζοντάς με
με τράβηξε και πήγε μες στις γης τα τρίςβαθα,
θα σου το αποκαλύψω κι όλα θα σου τα πω, αφού ρωτάς.
Εμείς όλες μαζί μέσα στο περιπόθητο λιβάδι
η Ηλέκτρα, η Λευκίππη και η Φαινώ και η Ρόδεια
η Ιάνθη, η Καλλιρόη, η Ιάχη και η Τύχη
η Ιάνειρα, η Μελίτη, η Χρυσή, η Ακάστη
και η Μηλόβασις, η Άδμητη και η ροδόχροη Ωκυρόη
η Πλουτώ, η Στυξ και η Ροδόπη, η θελκτική η Καλυψώ
η Ουρανία και η Γαλαξάυρα η ευπρόσδεκτη
και η Παλλάς η εγερσιμάχα και η τοξότρια Άρτεμις
επαίσαμε και με τα χέρια δρέπαμε άνθη ποθητά
τρυφερό κρόκο και μαζί σπαθόχορτο και υάκινθο
τριανταφυλλιάς μπουμπούκια και λευκόκρινα, θαύμα να βλέπεις,
και νάρκισσο που βλάστησεν όμοιο με κρόκο ο απέραντος ο τόπος.
Ευθύς εγώ από χαρά τον έδρεψα, και τότε η γης
κάτω υποχώρησε, κι ο κρατερός ο πολυδέγμων άρχοντας πήδηξε πάνω
και πήγε φέροντάς με κάτω από τη γη με ολόχρυσο άρμα
χωρίς καθόλου να το θέλω, και με φωνή αναβοήσα δυνατή.
Αν κι αναστατωμένη, όλα μου αυτά στα λέω σ' αλήθεια.
Και τότε όλη τη μέρα ίδια διάθεση έχοντας κι οι δυο
η μια της άλλης την ψυχή και την καρδιά θερμαίναν

ενώ σφιχταγκαλιάζονταν κι αναπαυόταν η ψυχή απ' τα βάσανα.
Και η μια στην άλλη δίνανε και δέχονταν χαρές.
Τότε κοντά τους ήρθε η λαμπροκρήδεμνη Εκάτη,
αυτή πολύ αγάπησε της αγνής Δήμητρας την κόρη,
τούτη η βασίλισσα έκτοτε έγινε προστάτρια και οπαδός της.
Τότε σ' αυτές αγγελιοφόρον έστειλε ο βροντώδης παντεπόπτης Ζευσ
τη Ρέα την καλλίκομη, για να οδηγήσει τη μαυρόπεπλη μητέρα
στο γένος των θεών, και υποσχέθηκε τιμές
να δώσει, όσες κι αν θα θελε μες στους αθάνατους θεούς,
και συγκατένευσε στη διάρκεια του έτους να ναι η κόρη
κατά το τρίτο μέρος του κάτω στ' ολόμαυρο σκοτάδι
και στ' άλλα δυο να ναι μαζί με τη μητέρα και τους άλλους αθανάτους.
Έτσι είπε, κι η θεά στ' αγγέλματα του Δία δεν απείθησε.
Κι αμέσως γοργοδρόμησε απ' τις κορφές του Ολύμπου
και ήρθε στο Ράριο, μαστό της γης ζωοδότη άλλοτε,
αλλά όμως τώρα πια δεν είναι ζωογόνο μα χερσότοπος
στέκεται δίχως φύλλα, έκρυβε το κριθάρι το λευκό
με της ομορφοστράγαλης Δήμητρας τη βουλή, αλλ' όμως έπειτα
μέλλονταν να φουντώσει ξαφνικά με στάχια ορθόλιγνα
όσο θα προχωρούσε η άνοιξη και στην πεδιάδα οι εύφοροι αγροί
θα γέμιζαν με στάχια, που θα δένονταν με καλαμόσχοινα.
Εδώ πάτησε πρώτα απ' τον απέραντο αιθερα,
Αλληλοκοιταχτήκανε με αγάπη και αναγάλλιασαν βαθιά τους.
Και τότε αυτά της είπε η Ρέα η λαμπροκρήδεμνη,
τέκνο μου έλα, σε καλεί ο βροντώδης παντεπόπτης Ζευσ
να ρθεις στο γένος των αθανάτων, και υποσχέθηκε τιμές
να δώσει, όσες κι αν θα θελες μες στους αθάνατους θεούς.
Και συγκατένευσε στη διάρκεια του έτους να ναι η κόρη σου
κατά το τρίτο μέρος του κάτω στ' ολόμαυρο σκοτάδι,
και στ' άλλα δυο μαζί σου και μαζί με τους αθάνατους τους άλλους.
Έτσι είπε ότι θα γίνουν, και με την κεφαλή του συγκατένευσε.
Τέκνο μου εμπρός, πειθάρχησε, κι ας μη τόσο πολύ
είσαι οργισμένη αδιάκοπα με τον μελανοσύννεφο Κρονίωνα,
κι αύξησε τον καρπό τον ζωοδότη στους ανθρώπους γρήγορα.
Έτσι είπε, και η ευστέφανη Δήμητρα δεν απείθησε
και γρήγορα ξανάδωσε καρπό απ' τα εύφορα χωράφια.
Και τότε η απέραντη όλη η γης με φύλλα και άνθη
εγέμισε, κι αυτή πηγαίνοντας στους δίκαιους βασιλιάδες
έδειξε στον Τριπτόλεμο και στον ιππέα τον Διοκλή
και στον πανίσχυρο Εύμολπο και στον ηγέτη του λαού Κελεό,
τις ιεροπραξίες, κι αποκάλυψε σ' όλους αυτούς
και στον Τριπτόλεμο και στον Πολύξενο καθώς και στον Διοκλή
τα πάνσεπτα όργια, που κανείς δεν πρέπει να ερευνά κι ούτε να παραβαίνει,
ούτε να τα κοινολογεί, γιατί το μέγα σέβας στους θεούς δένει τη γλώσσα.
Ευτυχής όποιος από τους γήινους ανθρώπους τα χει δει,
ο αμύητος όμως στα ιερά και ο αμέτοχος δεν έχει όμοια
μοίρα ακόμα και νεκρός στο μυχλιασμένο σκότος.
Μόλις αυτά συμβούλεψε όλα η πάνσεπτη θεά,
οι δυο τους κίνησαν να παν' στον Όλυμπο στων άλλων θεών τη σύναξη.
Κι εκεί μένουν κοντά στον Δία τον φιλοκέραυνο
σεβάσμιες κι αξιότιμες, τρισόλβιος απ' τους γήινους ανθρώπους
αυτός που εκείνες αγαπούν αληθινά,
ευθύς τότε του στέλνουνε στον οίκο του τον Πλούτο,
που δίνει στους θνητούς ανθρώπους περιουσία.
Όμως ελάτε σεις που τον λαό της αρωματισμένης Ελευσίνας κυβερνάτε
και την περίβρεχτη Πάρο και τον πετρώδη Αντρώνα,
σεβάσμια λαμπρόδωρη καρποφόρα ω Δηώ βασίλισσα

εσύ και η πάγκαλή σου κόρη Περσεφόνη
για χάρη τούτης της ωδής ευνοϊκές χαρίστε βίον ευχάριστον.
Όμως εγώ και με άλλο μου άσμα θα σε μνημονεύσω.